

— Че азъ пари не съмъ искала отъ него,
— рече тя. — Азъ искамъ да ми каже добра
дума, да ме напжти. Защо ми дава тозъ на-
низъ?

— Знамъ ли, Миленке. Мисля си и азъ и
ми дойде на умъ, че той бѣше се врекълъ да
ти даде нѣщо — помнишъ ли, кога вършах-
ме, кога мжжетъ бѣха още на война? Той ка-
за тогазъ, че ще ти даде нѣщо. Може туй да е.

Изведнажъ Милена си спомни оная вечеръ
и си я спомни тѣй ясно, каточе я виждаше
пакъ: месечина бѣше, свекъръ ѝ я накара да
изпѣе „Миленъ Милени думаше“. Тя се про-
сълзи. „Той обеща да ми даде нѣщо — помис-
ли си тя — това ще да е“.

— А азъ пари не ща! — извика тя съ бол-
ка. — Искамъ да ми каже една добра дума,
да ме разтуши. Азъ ще го чакамъ. И днесъ,
и утре ще стоя тукъ и ще го видя.

Тя наистина реши да го чака, но като по-
стоя и поприказва съ Кждра, хвана я мжка.

— Не мога, ще ида да го намѣря. Де хо-
ди той?

— Де ще ходи. Горе надъ селото нали има
брѣстъ? Все тамъ, подъ този брѣстъ стои.

Милена постѣкми забрадката си и трѣгна.
Докато минаваше презъ село никого не видѣ,
никой не я срещна. Пое нагоре изъ баира.
Какъвъ благъ, какъвъ мждъръ човѣкъ бѣше
едно време свекъръ ѝ — мислѣше си тя. Кол-